

Στο κατώφλι του νέου χρόνου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Καθώς ο ένας χρόνος διαδέχεται τον άλλον σας μιλούσα για την νέα χρονιά που ερχόταν παρομοιάζοντάς την με μια πεδιάδα που, ακηλίδωτη, αγνή, είναι σκεπασμένη από χιόνι, και ζητούσα να δώσετε προσοχή στο γεγονός ότι πρέπει να βαδίζουμε με υπευθυνότητα εκεί που απλώνεται το λευκό τοπίο που είναι ακόμα παρθένο, επειδή σύμφωνα με τον τρόπο που βαδίζουμε, θα υπάρχει μια οδός που θα το διασχίζει, όταν ακολουθούμε το θέλημα του Θεού, ή βήματα πλανεμένα που μοναχά θα λερώνουν την λευκότητα του χιονιού. Αλλά ένα πράγμα δεν μπορούμε, ούτε πρέπει να ξεχάσουμε τούτη τη χρονιά περισσότερο από τις προηγούμενες φορές, είναι ότι υπάρχει σκοτάδι που περιβάλλει, καλύπτει τούτη τη λευκότητα και αυτό το άγνωστο τοπίο, όπως ένας τρούλος, ένα σκοτάδι με λίγα ή πολλά αστέρια, πλην όμως ένα σκοτάδι θολό, επικίνδυνο και τρομακτικό. Βγαίνουμε από μία χρονιά, όπου όλοι μας έχουμε αντιληφθεί το σκοτάδι όπου είναι ακόμα διαδεδομένη η βία και η σκληρότητα.

Πηγή:<http://i.ytimg.com/>

Πώς θα συναντήσουμε τη νέα χρονιά; Θα ήταν αφελές και πολύ αντιχριστιανικό,

να ζητήσουμε από τον Θεό να μας προστατέψει, να κάνει τη γη έναν παράδεισο ειρήνης, ενώ γύρω μας δεν υπάρχει ειρήνη. Υπάρχει διαμάχη, ένταση, αποθάρρυνση, φόβοι, βία, φονικό. Δεν μπορούμε να ζητάμε για μας ειρήνη, όταν αυτή η ειρήνη δεν μπορεί να απλωθεί πέρα από την Εκκλησία, όταν δεν έρχεται σαν ακτίνες φωτός να διαλύσουν το σκοτάδι. Ένας πνευματικός συγγραφέας της Δύσης είχε γράψει ότι ο Χριστιανός είναι αυτός στον οποίο ο Θεός έχει εμπιστευθεί την ευθύνη όλων των άλλων ανθρώπων και αυτήν την ευθύνη πρέπει να προετοιμαστούμε να φέρουμε εις πέρας. Σε λίγα λεπτά, θα ικετεύσουμε τον Θεό για την άγνωστη νέα χρονιά και το σκοτάδι που την καλύπτει, με την μεγαλύτερη ευχή που προφέρεται στις λειτουργικές ακολουθίες, «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» ως είναι ευλογημένη η βασιλεία του Θεού.

Τούτα τα λόγια προφέρονται σπάνια: στην αρχή της λειτουργίας, σαν ευχή για τον νέο χρόνο και σε στιγμές όπου ενώνεται χρόνος και αιωνιότητα, όταν με τα μάτια της πίστης μπορούμε να δούμε την αιωνιότητα συνυφασμένη με τον χρόνο. Ο χριστιανός είναι ο μόνος που πρέπει να είναι ικανός να βλέπει την ιστορία, όπως την βλέπει ο Θεός, σαν ένα μυστήριο της σωτηρίας, αλλά επίσης σαν μια τραγωδία της ανθρώπινης αμαρτίας και πτώσης. Και σε σχέση με αυτά τα τελευταία, πρέπει να πάρουμε θέση. Ο Χριστός λέει στο Ευαγγέλιο: «Όταν ακούσετε ότι γίνονται πόλεμοι ή φήμες που μιλούν για πολέμους, μην πανικοβληθείτε»· σηκώστε ψηλά τα κεφάλια, δεν υπάρχει χώρος στην καρδιά και την ζωή του Χριστιανού για διστακτικότητα, δειλία και φόβο, που είναι όλα γεννήματα του εγωισμού, της μέριμνας για τον εαυτό μας, ακόμα και αν αυτή η μέριμνα αγγίζει αυτούς που αγαπάμε. Ο Θεός είναι Θεός της ιστορίας, αλλά πρέπει να γίνουμε συνεργάτες Του και μας στέλνει σ' αυτόν τον κόσμο που είναι δικός Του για να μεταβάλλει την παράφωνα Πολιτεία των ανθρώπων σε αρμονία που θα ονομάζεται Πολιτεία του Θεού.

Και πρέπει να θυμόμαστε τα λόγια του Αποστόλου που λέει, ότι όποιος επιθυμήσει να εργασθεί για τον Κύριο, θα οδηγηθεί σε δίκη, και τα λόγια ενός άλλου Αποστόλου που μας λέει να μην φοβόμαστε τη δοκιμασία της φωτιάς. Στον σημερινό κόσμο, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να δικαστούμε και έτοιμοι να υπομείνουμε, ίσως με το φόβο στην καρδιά μήπως χάσουμε την πίστη μας, αλλά θα πρέπει να μείνουμε ακλόνητοι στην υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων. Και όταν κοιτάξουμε πίσω την προηγούμενη χρονιά, τα λόγια της λιτανείας μας χτυπούν και μας κατηγορούν. Ζητάμε από τον Θεό να μας συγχωρέσει όσα έχουμε κάνει ή όσα έμειναν ατέλειωτα την χρονιά που πέρασε. Ισχυριζόμαστε ότι είμαστε Ορθόδοξοι· είμαστε Ορθόδοξοι δεν σημαίνει μόνο να ομολογούμε το Ευαγγέλιο στην ολότητά του και να το διακηρύττουμε στην αγνότητά του, αλλά συνίσταται,

ακόμα περισσότερο από αυτό, στο να ζούμε σύμφωνα με αυτό. Και γνωρίζουμε ότι ο Χριστός δεν συμβιβάζεται με τίποτα παρά με το μεγαλείο του ανθρώπου και το μήνυμα της αγάπης και της λατρείας.

Μπορούμε πράγματι να μετανοήσουμε επειδή ποιος θα έλεγε, βλέποντάς μας, καθώς έλεγαν οι άνθρωποι για τους πρώτους Χριστιανούς, «Δείτε πως αγαπούν ο ένας τον άλλον!». Ποιός, βλέποντάς μας, θα έλεγε ότι κατέχουμε το νόημα της ζωής, της αγάπης που μας πηγαίνει πέρα από κάθε σύγκριση, που προκαλεί τον καθένα να αναρωτηθεί από πού προέρχεται αυτό; Ποιός τους το έδωσε; Πώς μπορούν να υπομείνουν τη δοκιμασία; Και αν θέλουμε τούτη τη χρονιά να γίνουμε άξιοι του Θεού, της Χριστιανικής μας κλήσης, του αγίου ονόματος της Ορθοδοξίας, πρέπει χωριστά και σαν ένα σώμα να γίνουμε για όλους, για το κάθε πρόσωπο που ίσως να μας χρειάζεται, ένα όραμα για το τι μπορεί να είναι ο άνθρωπος και για το τι μια κοινότητα ανθρώπων μπορεί να είναι κάτω από την Χάρη του Θεού.

Ας προσευχηθούμε για συγχώρεση, εμείς που είμαστε μέχρι τώρα μακριά από την κλήση μας, ας προσευχηθούμε να μας δίνει ο Κύριος γενναιότητα, κουράγιο, θέληση να δικαιώσουμε τον εαυτό μας, να σηκώσουμε το σταυρό μας, να ακολουθήσουμε τα βήματα του Χριστού εκεί όπου μας καλεί.

Στο ξεκίνημα του πολέμου ειπώθηκε κάτι που μπορούμε να λέμε ξανά κάθε νέο χρόνο. Στο μήνυμά του προς το Έθνος διαβάζει ένα απόσπασμα: « Είπα στον άνθρωπο που στάθηκε στο κατώφλι του νέου χρόνου: δώσε μου ένα φως για να πορευτώ με ασφάλεια προς το άγνωστο, και απάντησε: πήγαινε έξω στο φως και βάλε το χέρι σου στο χέρι του Θεού, πρέπει να είναι καλύτερο για σένα από ό,τι το φως και ασφαλέστερο από έναν συνηθισμένο δρόμο.»

Αυτό καλούμαστε να κάνουμε, και ίσως σήμερα να πάρουμε μια απόφαση, μια απόφαση να είμαστε πιστοί στην κλήση μας και να ξεκινήσουμε την Νέα Χρονιά με κουράγιο. Αμήν.